

Monastirea Argesului - caracterizarea lui Manole

Mesterul Manole, personajul principal in jurul caruia se polarizeaza actiunea si semnificatia baladei, reprezinta simbolul omului mistuit de focul creatiei, care intelege necesitatea jertfei pentru realizarea unei opere valoroase si durabile.

Manole este unul dintre cei zece mesteri mari, a carui pricepere este superioara celorlaltor, lucru sugerat chiar din primele versuri ale baladei: "Noua mesteri mari,/ Calfe si zidari,/ si Manoli, zece,/ Care-i si intrece", fiind si singurul caruia i se precizeaza numele.

Dorinta lui arzatoare de a construi ceva unic prin frumuseti si maretie se intalneste cu dorinta lui Negru-Voda, care vrea sa fie ridicata "monastire-nalta/Cum n-a mai fost alta". El este neinteresat de promisiunile de imbogatire si amenintarile voievodului, insa este foarte deznadajduit cand vede ca zidurile se surpa si nu isi poate realiza visul.

Dintre toti, Manea este alesul destinului si al divinitatii, deoarece numai lui i se releva posibilitatea construirii manastirii. "O soapta de sus" comunica cu mesterul si ii arata calea jertfei prin care zidurile sa nu se mai surpe, fapt ce reiese din versurile: "stiti ce am visat/De cand m-am culcat?/O soapta de sus,/Aievea mi-a spus/Ca orice-am lucra/Noaptea s-a surpa,/Pana-om hotari/in zid de-a zidi/Cea-ntai sotioara,/Cea-ntai sorioara,/ Care s-a ivi/Maini in zori de zi,/Aducand bucate/La sot ori la frate". Este un om neobisnuit, acceptand orice jertfa, chiar si a sotiei sale. Are o impresionanta tinuta morala, legandu-se prin juramant alaturi de mesteri pentru a pastra taina si avand corectitudinea de a-si respecta juramantul: "Noi sa ne-apucam,/Cu toti sa giuram/si sa ne legam/Taina s-o pastram!"

Manole are un moment de slabiciune omeneasca, izvorata din dragostea pentru Ana. Durerea suflteasca ce il cuprinde, vazandu-si sotia venind, il determina sa implore puterea cereasca s-o opreasca din drum: "Cat el o zarea,/Inima-i sarea,/in genunchi cadea/Si plangand, zicea:/-Da, Doamne, pe lume/O ploaie cu spume, /Sa faca paraie,/Sa curga siroaie,/Apele sa creasca,/Mandra sa-mi opreasca,/S-o opreasca-n vale,/S-o-ntoarca din cale!"

Mesterul dovedeste ambitie, tenacitate, tarie de caracter si stapanire de sine, caci, desi sufera cumplit, isi indeplineste vocatia creatoare. Vazand ca destinul hotarase alegerea Anei ca jertfa, el face ca implinirea lui sa nu para o condamnare si, cu tandrete, menajand sensibilitatea fiintei iubite, o ia pe Ana, facand sa para zidirea ei doar o gluma, versurile urmatoare relevand acest lucru: "Mandra-si saruta./in brate-o lua, / Pe schele-o urca,/Pe zid o pune/si, glumind, zicea:/Stai, mandruta mea, /Nu te sparia/Ca vrem sa glumim/si sa te zidim!". Sufletul sau este sfasiat de durere, lucru ce reiese din faptele sale: "ofta", "tacea", "turba".

Construirea manastiri nu secatuiește elanul si capacitatea creatoare ale lui Manole, deoarece, afirma, in fata voievodului, ca poate realiza ceva superior, caracterizandu-l orgoliul creator si aspiratia catre perfectiune ("Afla ca noi stim/Oricand sa zidim/Alta monastire,/Pentru pomenire,/").

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

Multe mai luminoasa/ si mult mai frumoasa!")

Cand aude glasul iubit al Anei din grosimea zidurilor, se simte chemat sa duca la capat sacrificiul. Tulburat la auzul vocii, el se prabuseste de pe acoperis, dar vocatia lui creatoare nu pierde o data cu moartea. In locul prabusirii apare "o fantana lina/Cu apa putina,/Cu apa sarata,/De larimi udata" ca simbol al fortei creatoare si al sacrificiului infaptuit din iubire.

Insusirile lui sunt prezentate printr-o discreta antiteza cu ceilalti mesteri si cu Negru-Voda. Domnitorul isi doreste construirea manastirii pentru satisfacerea orgoliului personal, din dorinta de a avea o opera unica, care sa ii apartina numai lui, in timp ce Manole sacrifica ce are mai scump pentru realizarea acesteia. Prin faptele, gandurile, vorba si comportamentul sau, Manea dovedeste superioritate morala in raport cu ceilalti.

Mesterul Manole ramane intruchiparea aspiratiei creatoare a adevaratului artist.

-Caracterizarea Anei-

Ana, sotia lui Manole, este unul din personajele secundare ale baladei.

Ea reprezinta femeia destinata sacrificiului, deoarece Manole o jertfeste, zidind-o.

Ana este tanara, gingasa frumoasa si delicata, o sotie iubitoare si devotata, pentru ca trece peste toate greutatile pentru a ajunge la Manole.

Caracterul sau puternic se manifesta printr-o vointa si o darzenie neobisnuite, deoarece invinge stihiiile naturii: "Dar oricat cadea,/Mandra n-o oprea,/Ci ea tot venea/Si s-apropia."

Iubirea si devotamentul genereaza increderea ei oarba in Manole, supunandu-i-se fara sovaire, atunci cand sotul ei vrea sa o zideasca. Momentul in care ea se amageste cu iluzia jocului, fara sa se revolte, subliniaza inocenta, sinceritatea si naivitatea cuceritoare a Anei, fapt ce reiese din versurile: "Ana se-ncredea/si vesel radea."

Nu atat durerea fizica o copleseste, cat grija pentru copilul ce urma sa se nasca, de aceea il roaga pe Manole sa termine cu jocul ("Manoli, Manoli,/Mestere Manoli!/ Zidul rau ma strange/tatisoara-mi plange/Copilasi-mi frange"), anticipand o duioasaa dragoste materna.

Moartea Anei devine un simbol al iubirii jertfite, caci astfel este partasa la actul creatiei, conferindu-i durabilitate.

-Caracterizarea lui Negru-Voda-

Negru-Voda apare in balada drept ctitorul manastirii.

Este arogant si egoist, deoarece construirea manastirii reprezinta un mijloc de a-si satisface trufia si ambitia, fapt ce reiese din cuvintele sale:"Aici aleg eu/Loc de manastire".

Dorinta sa de a vedea lacasul construit cat mai repede il determina sa promita mesterilor averi si ranguri boieresti, insa isi manifesta aroganta si egoismul, amenintandu-i cu moartea in caz de esec, trasaturi ce sunt relevate de versurile:"Iar de nu, apoi,/V-oi zidi pe voi,/V-oi zidi de vii,/Chiar in temelii!". De asmenenea, aroganta si spiritul posesiv ii sunt dovedite de cuvintele:"zidul meu","hotarasc eu".

Necinstit si lipsit de recunostinta, nu isi respecta cuvantul dat fata de mesteri, dovedind din nou un egoism brutal.

Afland de convingerea mesterilor ca pot realize alta manastire "Mult mai luminoasa /si mult mai frumoasa", isi dezvaluie adevarata fata, hotarand ca mesterii sa ramana pe acoperis, unde vor putrezi de vii, fapt ce releva cruzimea si despotismul voievodului capabil sa dispuna dupa bunul sau plac de vietile supusilor sai("Apoi poroncea/Schelele sa strice,/Scari sa le ridice,/Iar pe cei zidari,/ Zece mesteri mari,/ Sa mi-I paraseasca,/ Ca sa putrezeasca,/ Colo pe grindis,/ Sus pe coperis").

Negru- Voda ramane simbolul voievodului arogant, egoist, despot si crud.